

fralyd, som er omkring eller lavere end 60 dB, og at der i nærheden af nogle virksomheder eller anlæg kan være et højere infralydniveau. Dette er dog efter styrelsens oplysninger kun konstateret i et enkelt tilfælde.

Miljøstyrelsen kan desuden oplyse på grundlag af de henvendelser, styrelsen har modtaget, at der er et mindre antal personer, som har oplyst styrelsen om, at de var generet af infralyd, og som derefter er flyttet og også i den nye bolig har oplevet tilsvarende gener. Dette forhold peger således ikke på, at de oplevede gener skulle skyldes et lokalt højt niveau af infralyd.

Miljøstyrelsen vurderer på dette grundlag, at det ikke tjener noget miljømæssigt formål at udarbejde et geografisk »infralydkort«.

Spm. nr. S 2111

Til miljø- og energiministeren (17/5 99) af:
Søren Kolstrup (EL):

»Kan en kommune afvise at foretage infralyds- og vibrationsmålinger, hvis en person, der klager til kommunen, ønsker dette?«

Svar (25/5 99)

Miljø- og energiministeren (Svend Auken):
Jeg har forelagt spørgsmålet for Miljøstyrelsen, som oplyser:

»Det fremgår af svaret på spørgsmål nr. 2107, at kommunerne har det generelle ansvar for, at miljøbeskyttelsesloven og de regler, som er fastsat i medfør af loven, overholdes. Kommunernes tilsynsforpligtelse fremgår af kapitel 9 i miljøbeskyttelsesloven. Det er kommunen, som i den enkelte sag afgør, hvilket grundlag der skal foreligge for kommunens afgørelse, herunder bl.a. om der skal udføres støjmålinger i forbindelse med klager over generende støj.

Som støtte for kommunernes arbejde og vurderinger har Miljøstyrelsen udsendt en række vejledninger og orienteringer, herunder orientering nr. 9/1997 »Lavfrekvent støj, infralyd og vibrationer i eksternt miljø«. Miljøstyrelsen har imidlertid ikke instruktionsbeføjelse overfor kommunerne, og kan ikke foreskrive en obligatorisk fremgangsmåde ved behandling af sager.

Hvis en kommunes afgørelse indankes til Miljøstyrelsen, vil styrelsen foretage en konkret

vurdering af den pågældende afgørelse og af kommunens grundlag for afgørelsen.

Det beror således under alle omstændigheder på en konkret vurdering i hvert enkelt tilfælde, hvorvidt der skal udføres en støjmåling i forbindelse med en klage over støj.«

Spm. nr. S 2112

Til miljø- og energiministeren (17/5 99) af:

Søren Kolstrup (EL):

»Er der planer om, at intensivere forskningen vedrørende infralydforurening både med henblik på infralyd generelt og i forhold til sundhedsmæssige og samfundsmæssige konsekvenser?«

Begrundelse

Det fremgår af DR-rapporten den 26. april, og af tidligere svar til Bruno Jerup (EL), at den faktiske viden på dette område ikke er velkonsolideret.

Svar (25/5 99)

Miljø- og energiministeren (Svend Auken):
Jeg har forelagt spørgsmålet for Miljøstyrelsen, som oplyser:

»Miljøstyrelsen har tidligere fået oplyst af Sundhedsstyrelsen, at infralyd må forventes at have de samme virkninger på mennesker som andre former for uønsket lyd. De væsentligste sundhedspåvirkninger fra uønsket lyd - støj - skyldes støjens generende virkning, herunder at hvile og søvn forstyrres af støjen. Det er desuden oplyst, at infralyd med et så lavt niveau, at det er lavere end høretærsklen, ikke forventes at være generende.

Miljøstyrelsen kan i forlængelse heraf oplyse, at Sundhedsstyrelsen udarbejder en opdateret redegørelse for de sundhedsmæssige aspekter ved infralyd i forlængelse af sundhedsministerens besvarelse af 28. januar 1998 af spørgsmål nr. S 1174 fra Bruno Jerup (EL).

Med den beskedne forekomst af infralydforurening, som i konkrete tilfælde er objektivt påvist i det eksterne miljø, jf. besvarelsen af spørgsmål S 2110, vurderer styrelsen at infralyd